

[Finansministeren.]

som en Skat. Det er Penge, der skal anvendes som Laan til kriseramte Landbrugere og tilbagebetales af disse, og derfor er det ogsaa rimeligt, at de Folk, der yder dette Laan, faar Beløbet tilbage. Og da Landbrugerne skal forrente Laanet, er det ogsaa rimeligt, at de Folk, der yder Laanet, faar en Rente af det indskudte Beløb.

Men hvorfor nu være saa forarget over et Tvangslaan? Saa vidt jeg forstaar Venstre, ønsker man jo fremdeles et Tvangs-laan. Det ærede Medlem Hr. Brorsen udtalte sig forleden Dag om dette Spørgsmaal — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne oplæse nogle Linier, de findes paa Sp. 2298:

„Det Beløb, der tænkes stillet til Raadighed, de 100 Millioner, afskrækker os i og for sig ikke. Vi mener oven i Købet, at der maaske kan blive Tale om et noget større Beløb, men vi tror ikke, det er nødvendigt, at man her under den ene eller den anden Form skaffer rede Penge til Veje. Naar Gældsforholdet er ordnet ved Udvalgetes Mellekomst mellem Debitor og Kreditor, mener vi, det simpleste og bedste vilde være, at Kreditorerne faar udleveret 4 pCt. Statsobligationer, og saa kunde man forhandle, om der ikke i visse Tilfælde kunde gives 4½ pCt., naar Obligationerne ikke indskrives, men bliver lagt i Depot og gaar ud af Markedet, og saa skulde Skyldneren udstede et Pantebrev til Staten paa dette Laanebeløb.“

Det ærede Medlem Hr. Clausager udtalte sig i lignende Retning i Gaar, og Nationaløkonomen Dr. Jørgen Pedersen har i „Berlingske Tidende“ — jeg tror, det var den 9. Januar — udkastet lignende Tanker.

Jeg forstaar altsaa, at det skal gaa for sig paa den Maade, at man siger til en Kreditor: Hvis du gaar ind paa denne Ordning, faar du ikke de rede Penge udbetalt, men du faar en Statsobligation, som forrentes med 4 pCt., og hvis du lader den gaa ud af Om sætningen, kan du endogsaa faa 4½ pCt. Men skal det være frivilligt, Kreditor skal gaa ind derpaa? Hvis det skal det, maa der jo paa anden Maade skaffes Penge til Veje. Og hvis det ikke skal være frivilligt, bliver det jo et Tvangslaan, den paagældende kommer til at yde til Staten. Saa skal den Mand, som har en Prioritet, som har Gæld, og som maaske selv sidder daarligt i det, tvinges til at tage denne Statsobligation, skønt han ikke har Raad til det, hvorimod de Folk, som efter vort Forslag skal indbetale de 100 Mill. Kr., alle har Raad til det. Saa kan man ganske vist sige, at Manden kan sælge

denne Statsobligation. Det kan han. Men hvordan man end vender og drejer det, bliver det jo et Tvangslaan. Jeg skal ikke have noget imod det. Men naar Venstre selv mener, at man kan ordne det paa denne Maade, kan de ikke angribe vort Forslag og kalde det Laan, vi foreslaar, et Tvangs-laan.

Det ærede Medlem Hr. Clausager forudsaa, at Staten meget vel kunde faa Tab ved en saadan Ordning, men det maa vi dække, sagde det ærede Medlem. Ja, der kan ogsaa blive Tab paa den anden Maade, og saa maa vi ogsaa dække det, og saa kan de ærede Medlemmer jo bagefter gaa ud og kritisere denne Regering, der fører en saa elendig Politik og udgiver Beløb, som medfører forøgede Skatter. Saa kan det ærede Medlem Hr. Korsgaard sige, at en socialdemokratisk Regering altid er en dyr Regering. Men Venstre forstaar dog altsaa, at der skal Penge til, og hverken det ærede Medlem Hr. Brorsen eller det ærede Medlem Hr. Clausager har turdet indtage det uforsvarlige Standpunkt, som Venstrepresen har luftet sig med.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard vil heller ikke afvise de 100 Mill. Kr., men, siger det ærede Medlem, det er en Statsopgave at skaffe disse Penge til Veje. Ja, vi mener ogsaa, det er en Statsopgave, og derfor kommer vi med Forslag om at skaffe Penge til Veje paa denne Maade. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard talte ikke om, paa hvilken Maade han mente, at Staten skulde skaffe disse Penge. Staten skal betale Rentetabet, siger det ærede Medlem. Ja, dèr er det ærede Medlem jo paa Linie med Venstre med Hensyn til at stille Krav uden at ville være med til at skaffe Beløbene til Veje. Jeg spørger det ærede Medlem Hr. Korsgaard: Er det det, man inden for Det konservative Folkeparti kalder for en aaben og en ærlig Politik? Tvangsudskrivningen var alligevel heller ikke det ærede Medlem Hr. Korsgaard fremmed, saa vidt jeg forstod hans Eftertale i Gaar. Han mente, at man kunde jo søge at faa Millionerne i Brugsforeningerne, i Arbejdsløshedskasserne eller i Overformynderiet. Ja, de Midler, Arbejdsløshedskasserne raader over, er jo beregnet til andre Formaal, og saa vidt jeg i den korte Tid har kunnet faa oplyst, saa raader Overformynderiet ikke over disponibel Kapital til at gaa ind i et saadant Laan. Og saa er der Brugsforeningerne! Det er jo et stadig tilbagevendende Spørgsmaal. Jeg synes, man skulde have Taalmodighed lidt endnu. Jeg har for nogen Tid siden nedsat en Kommission til Undersøgelse af hele dette Spørgsmaal om Beskat-